

Tommy Aldridge

Zes decennia rock 'n' roll

In de jaren tachtig en negentig draaide Oscar Kraal zo ongeveer alle platen die Tommy Aldridge had ingespeeld volledig grijs: platen van Pat Travers, Gary Moore, Ozzy Osbourne en natuurlijk Whitesnake. Aldridge was een voorbeeld; een van de grote rockdrummers. Jaren later, tijdens de Yamaha Groove All-Star Night (Musikmesse 2008), ontmoette Kraal zijn voorbeeld in de kleedkamer, als collega-clinician, en raakte hij ook onder de indruk van de persoon achter de drummer. Nu, vlak voor Aldridge's clinic op het Slagwerkkrant Podium bij Drumland, deed Oscar Kraal een uitgebreid Drummerstalk-interview; je leest het hieronder en de video kun je bekijken op Slagwerkkrant.nl.

Voor de rockgeoriënteerde drummer die voor pakweg 1976 geboren is, heeft Tommy Aldridge geen enkele introductie. Hij begon zijn professionele carrière op zeventienjarige leeftijd, in hetzelfde jaar dat The Beatles Sgt Peppers uitbrachten. Een jaar later tourde hij al door Europa in het voorprogramma van Black Sabbath. Via Pat Travers kwam hij bij Gary Moore terecht – via zijn ontmoeting met Randy Rhoads bij Ozzy – om na een aantal side projects bij Whitesnake te belanden, waar hij tot op heden de drumkruk bezet. Hij maakte in die zes decennia alles mee; van brakke gigs in achteraf barretjes tot voetbalstadionshows wereldwijd, van wurgcontracten tot millionsellers. Alom geprezen als een van de meest invloedrijke hardrock- en metaldrummers van zijn tijd, pionier van de dubbele bassdrum, maar vooral een inmiddels 67-jarige, zachtaardige en warme persoonlijkheid met een scherp gevoel voor zelfreflectie.

Finaal de hoek in

Ik spreek hem uitgebreid tijdens de Drummerstalk voorafgaand aan zijn exclusieve clinic bij Terpstra Drumland. Maar eerst moet ik verder terug in de tijd. Naar maart 2008, de Yamaha Groove All-Star Night tijdens de Musikmesse Frankfurt, waarbij ik Nederland mag

vertegenwoordigen. Bij aankomst backstage zoek ik naar de indeling van de kleedkamers, en zie tot mijn stomme verbazing op een van de deuren de volgende namen staan, in deze volgorde van boven naar beneden: Oscar Kraal, J.R. Robinson, Tom Brechtlein en Tommy Aldridge. Eh...oké, eh... I'm not worthy at all, stamel ik. Verder staan nog op het affiche van die avond grote namen als Rick Marotta, Andy Newmark, Andrew Small, Loïc Pontieux, Wolfgang Haffner en Eric Smith.

Ik doe de kleedkamerdeur open en daar zitten voornoemde helden al tezamen in een geanimeerd gesprek. Ik word warm en amicaal welkom geheten. Ze nemen alle tijd voor me en hebben ook oprechte aandacht voor mijn vader, die ook mee is gekomen. Hij wilde graag de backstageverhalen van al die drummers horen, en dat heeft ie geweten ook. Tommy Aldridge laat ons duidelijk weten dat hij het helemaal te gek vindt dat mijn vader mee is naar zo'n belangrijk optreden. Hij laat hij zich zelfs ontvallen dat hij daar wel een beetje jaloers op is. Tijdens ons interview, bijna tien jaar later, zal ik beter begrijpen waarom.

Als ik die avond door de straten van Frankfurt terugloop naar het hotel en aan mijn vader vraag: wie vond jij nou het tofst?, antwoordt deze binnen de seconde: "Tommy Aldridge. Met afstand! Wat een energie, sound en fills. Maar vooral, wat een show! >>

SLAGWERK KRANT
DRUMMERSTALK
POWERED BY YAMAHA

Drummerstalk video op slagwerkkrant.nl

Slagwerkkrant Drummerstalk, powered by Yamaha; onder die titel maakt Oscar Kraal een serie video's en interviews voor Slagwerkkrant. De aftrap deed hij op Aruba, tijdens het Caribbean Sea Jazz Festival, dat in september plaatsvond. In drie uitgebreide Drummerstalk on Tour-vlogs heeft hij op Slagwerkkrant.nl verslag gedaan van zijn verblijf op Aruba. Voorafgaand aan de clinic van Tommy Aldridge op het Slagwerkkrant Podium bij Terpstra Drumland, 21 september, deed Oscar Kraal een volgend uitgebreid Drummerstalk-interview. Je kunt het interview op Slagwerkkrant.nl bekijken. Hier in Slagwerkkrant lees je weer heel andere passages uit het interview.

Drummerstalk komt tot stand in nauwe samenwerking met Yamaha.

‘Ze kozen niet voor mij omdat ik beter was, maar omdat ik anders speelde’

Niet dat het een wedstrijd was, maar... sorry, hij is een flink stuk ouder, klein van stuk en graatmager, en toch speelde hij jullie allemaal finaal de hoek in vanavond! En zo was het!

Blindoek

Als ik Tommy Aldridge het verhaal vertel, voorafgaand aan ons Drummerstalk-interview, en uitleg dat mijn vader een zeer puristisch ingestelde jazzgitarist was, zegt hij: ‘Yeah. What a great dad, but what a lousy listener.’ En zo zal hij tijdens ons gesprek vaker complimenten en iedere vorm van eerbetoon wegwuiven. Niet op die typisch Amerikaanse manier, zo van: dat moeten anderen maar over mij zeggen. Maar oprecht nederig en bescheiden. Volledig in contrast met zijn wilde spel, zijn hoge armzwaai en die zompig rollende fills.

Zijn clinictour voert hem langs Moskou, Frankfurt, Berlijn, vanavond dus Drumland, en sluit af in Manchester. Aldridge speelt tijdens deze clinics op de nieuwe Yamaha Recording Custom, in een typerende setting

waarin vooral de twee bassdrums met daarboven 12” en 13” toms en de twee extra hoge crashes opvallen. Als ik hem vraag naar het verschil tussen een nieuwe en een oude Recording, blijft hij diplomatiek. ‘Ik wil de nieuwe versie niet meteen het raam uit gooien. Ik denk dat het komt doordat ik er al decennia op zit te hakken, dat ik de ketels van mijn oude set iets meer karakter toeken. Als je me blinddoekt, haal ik ze waarschijnlijk niet eens uit elkaar. Het gaat erom dat ze mijn dynamische bereik aan kunnen. Ik ga van hard naar extra/extra hard, en dat kunnen ze allebei prima aan. haha.’

Ik wil hem graag terugnemen naar het prille begin. Hoe zag een dag in het leven van de twaalfjarige Tommy Aldridge eruit? Het is dan 1962. Wat een geweldige periode om in op te groeien. Hoe kwam hij aan de muziek die hij wilde horen? Kocht hij al albums, singles, of moest hij de radio afstemmen op zijn favoriete station? Speelde hij al van kleins af aan?

Had hij al les, of juist niet?

‘Bij mijn weten is er verder geen enkele

muzikant te vinden in mijn familie. Dat is waarschijnlijk de reden dat mijn moeder me stimuleerde; in eerste instantie om te kijken hoe lang ik het vol zou houden – mijn broers en zus speelden geen van alle een instrument – maar we moesten het verborgen houden voor mijn vader. Mijn moeder luisterde naar Elvis, maar mijn vader luisterde uitsluitend naar country & western, en had helemaal niets met rock ‘n’ roll. Hij dacht dat je als rock ‘n’ roll-muzikant aan de drugs was, of er bedenkelijke seksuele voorkeuren op nahield, of een combinatie van die twee. We hebben het hem pas decennia later verteld, toen ik er eenmaal meer geld mee verdiende dan hij. In die context kon hij er wat mee.’

Taal van ons instrument

‘Aan de ene kant heb ik het altijd wel gemist; support van mijn vader. Aan de andere kant had ik een hoop vriendjes die overspoeld werden met instrumenten door hun ouders, maar er dan uiteindelijk niets mee deden. Ik heb voor alles moeten vechten in het begin. Daar heb ik later zeker veel aan gehad. Ik had toen ook best last van peer pressure. Mijn vriendjes deden veel aan sport. Ik deed eerst vrolijk mee, maar op een bepaald moment werd drummen belangrijker voor me. Zij snapten dat gewoon niet. Op mijn zeventiende was ik al op tour, dus daardoor verwaterden die vriendschappen snel. Dat deed wel wat

met me, maar ik moest en zou drummer worden, dus ook dat heeft me in het begin gesterkt in mijn keuze.

‘Als ik geld had gespaard voor een snare, legde mijn moeder stiekem de helft bij, en zo kon ik steeds iets toevoegen aan mijn eerste kit. We hadden een schuurtje waar mijn vader nooit kwam, en daar zat ik dan, mezelf de rudiments te leren, want ik kon natuurlijk ook niet op les. Dat gemis voel ik tot op de dag van vandaag; een goede mentor, niet om me te leren drummen, maar juist om me goed door de rudiments heen te loodsen. Dat is toch de taal van ons instrument. Ik deed maar wat, en dat gevoel heb ik nog steeds.

‘Maar het begon allemaal met de eerste keer dat ik het Dave Brubeck Trio Take Five hoorde spelen op de radio. Ik wist natuurlijk niet eens wat dat was, een 5/4 maat. Wat had ik een moeite om dat ritme te ontbinden. Uren zat ik te klooiën op mijn ride met die ching-takke-ching-takke-ching op repeat om het maar vloeiend te kunnen spelen. Dus toen The Beatles kwamen – lees: alles in 4/4 – was dat een groot feest. Later heb ik Joe Morello gelukkig nog ontmoet op een Modern Drummer Day, zodat ik hem kon vertellen en bedanken voor het feit dat zijn geniale spel voor mij de aanzet was. Hij had trouwens geen flauw idee wie ik was, haha’

Leermoment

Het vuur waarmee Aldridge spreekt, is opvallend en inspirerend. Ik hang aan zijn lippen en word mee teruggevoerd naar de periode ‘80-’90, mijn formative years, waarin ik zo ongeveer alle platen die hij inspeelde volledig grijs draaide: Pat Travers, Gary Moore, Ozzy Osbourne en natuurlijk Whitesnake. In die periode staat hij zonder meer in mijn top drie van favoriete rock-drummers. Waar ik het interview cool begin, kan ik inmiddels een gevoel van euforie dat ik deze held gewoon zit te interviewen nauwelijks onderdrukken. De fan-girl in mij dreigt het over te nemen. Terug naar het begin van zijn carrière dus. Hoe is het allemaal zo gelopen en welke ontmoetingen zijn uiteindelijk bepalend geweest?

‘De eerste band waarmee ik internationaal ging touren was Black Oak Arkansas. Via een bevriende geluidsman werd ik gevraagd om op auditie te komen in Memphis. Ik was zeventien en had een vocabulaire opgebouwd dat niet zozeer creatief was, maar meer een ander soort toepassing. Ik speelde (eigenlijk heel rudimentaire) figuren met mijn linker-voet op de dubbele bassdrum, die je normaal met je linkerhand op snare zou spelen. Dat viel blijkbaar op. De andere drummers bij die auditie waren een stuk ouder, bekender en meer ervaren, maar uiteindelijk kozen ze voor mij. Niet zozeer omdat ik beter was,

maar omdat ik anders speelde. Dat gaf natuurlijk enorm veel zelfvertrouwen.

‘Een van de eerste tours was als voorprogramma van Black Sabbath door Europa; ik was net achttien. Het was een band die door de jaren heen groter groeide, mede vanwege een roemruchte livereputatie. Mensen kochten de plaat omdat ze de show hadden gezien, niet andersom.

‘We speelden elk jaar 260 à 270 shows. Reken maar uit; dan ben je de resterende dagen van het jaar aan het reizen om bij de volgende gig te komen. Uitputtend was het, en muzikaal ook niet bevredigend. Slouchy pedal to the metal southern rock; de zanger klonk als een tandartsboor, verschrikkelijk. Toen ik na 5½ jaar wilde stoppen, ontstond er een zakelijk conflict waar ik lang last van heb gehad. Ze wilden me niet laten gaan, maar ze wilden vooral voorkomen dat, als ik dan toch ging, ik ooit nog bij iemand anders zou kunnen spelen. Dat was heel heftig. Ik kon niet geloven dat ze me dit aan wilden doen. Het heeft me een jaar gekost, waarin ik heb geleerd zakelijk te zijn. Ik kon niet begrijpen waarom ze me kapot wilden maken. Terugkijkend ligt de fout voor een groot gedeelte bij mezelf. Ik had dingen getekend waar ik niet genoeg vanaf wist, en eigenlijk gebruikte ik die band als een opstap. Ik dacht: ik speel een paar jaar bij ze en als ik mijn voet tussen de deur heb, ben ik weg. Dat is niet cool. Het is nooit goed om mensen te gebruiken, op wat voor manier dan ook. Een belangrijk leermoment.’

Hoogste piek

‘Na dat jaar kwam ik bij Pat Travers; muzikaal gezien een van de leukste dingen die ik heb gedaan. We konden heel avontuurlijk spelen, op een manier die je niet vaak hoorde. De ontwikkeling die ik in mijn spel had doorgemaakt sloot daar perfect bij aan.

‘Na Pat verhuisde ik naar Londen, waar ik

Oscar Kraal drums & talks

Al voor zijn tiende drumde Oscar Kraal regelmatig in de band van zijn vader, die jazzgitarist was. Al na een paar van die optredens wist hij dat hij professioneel drummer wilde worden, en speelde hij in diverse hardrock- en metalbands. Op zijn zestiende begon hij les te nemen bij Drumschool Cleuver, en al gauw werd hij gevraagd zelf les te geven. Iets wat hij daar vele jaren deed. Zijn professionele carrière begon bij Rosa King & Upside Down. Met Candy Dulfer’s Funky Stuff tourde hij de hele wereld rond. Hij speelde ook bij Keith Caputo, Frank Boeijen en Postmen, en had zijn eigen band, Seven. Vervolgens speelde hij bij Anouk, The Dutch Eagles en Niels Geusebroek. Momenteel is Milow zijn vaste gig. Hij is tevens hoofdvdakdocent en bandcoach op de popafdeling van het Conservatorium van Amsterdam.

Oscar Kraal doet voor Slagwerkrant een serie interviews onder de titel Slagwerkrant Drummerstalk, powered by Yamaha.

een paar jaar wilde wonen. Zo kwam ik in contact met Gary Moore, en speelde ik een tijd in zijn band. Omdat Ozzy Osbourne bij dezelfde maatschappij getekend was, kwam Randy Rhoads op een dag bij onze repetitie kijken, omdat hij een enorme fan van Gary’s spel was. Dat klikte meteen. Randy zat net bij Ozzy en zo kwam ik er ook bij. Een geweldige periode. Spelen met Randy bij Ozzy is een van de mooiste dingen die ik heb meegeemaakt. Hij was zo’n bijzonder mens; iemand die altijd het beste in je naar boven haalde. Zowel menselijk als muzikaal.

‘Na Ozzy, of eigenlijk al tijdens, verhuisde >>

ik weer naar de VS en besteedde ik veel tijd aan een aantal side projects. Ik wilde samen met bassist Rudy Sarzo een nieuwe band beginnen, dus we zochten een zanger en gitarist. Het leek erop dat dat David Coverdale en John Sykes zouden worden, maar dat liep om diverse redenen steeds mis. Zij probeerden ons juist over te halen om als ritmesectie bij Whitesnake te komen, maar in eerste instantie wilden we dat niet, omdat we iets nieuws wilden beginnen. Na een half jaar onsuccesvol verder zoeken, traden we 'dan toch maar' toe tot Whitesnake. Inmiddels was John Sykes vervangen door jullie landgenoot, Adje van den Berg.

'Wat er daarna gebeurde, kan ik het best omschrijven als 'de hoogste piek in mijn carrière'. Het waren de hoogtijdagen voor rock. Ik kan me voorstellen hoe een superster als Brad Pitt zich moet voelen, want wij verkochten onwaarschijnlijke aantallen platen en konden nergens gewoon over straat. In de top vijf stonden steevast rockbands als Aerosmith of Whitesnake. Radio en video kwam net samen. Je single was op de radio, je clip op MTV, en zo kon het dat je per stad vijf stadiongigs achter elkaar had. Dat zie je tegenwoordig niet meer. Die aandacht gaat nu naar een ander genre. En dat is goed. Alles gaat in cirkels. Maar het is geweldig om meegemaakt te hebben. Het heeft me vooral inzicht gegeven in het feit dat geluk en plezier het belangrijkste zijn. It's nice up

'Het begon allemaal met de eerste keer dat ik het Dave Brubeck Trio Take Five hoorde spelen op de radio'

there. Maar je hebt de dalen nodig om de pieken te kunnen waarderen. Plezier en geluk hebben uiteindelijk niets met je omstandigheden te maken. Dus als je je in het dal niet goed voelt, is de kans groot dat dat op de piek ook niet het geval is. Dat is beslist een van de belangrijkste levenslessen geweest voor mij.'

Armzwaai

We moeten gaan afronden. Aldridge wil zich rustig gaan voorbereiden op de clinic. En terecht. Maar ik ben nog niet klaar. Ik loop nog over van vragen. De man is 67, maar speelt nog als een monster. Niet normaal! Hoe houdt hij dat in godsnaam vol? Waar komt die energie vandaan? In ieder ander beroep was hij al twee jaar met pensioen geweest. Hoe lang wil hij nog door? Heeft hij nog een bucket list?

'Om op deze leeftijd nog zo te kunnen rocken; you have to add to the pile of

sacrifice. If you want to dance, you have to pay the band! Het scheelt wel dat ik met mijn stijl van spelen, waar de linkervoet het soms van de linkerhand overneemt, ruimte en rust creëer en het dus langer met mijn armen vol kan houden. Maar die armzwaai en het showelement vind ik ook echt belangrijk. Mensen willen toch wat zien; anders kunnen ze net zo goed de plaat opzetten.

Ik vind het gewoon nog veel te leuk. De enige bucket list die ik kan bedenken, is dat ik meer tijd thuis besteed, terwijl ik wel projecten kan blijven doen. Meer studiowerk ook. Door het vele touren heb ik altijd veel aanbiedingen voor opnamen af moeten slaan. Mijn vrouw vraagt vaak: "Zeg, dat rustiger aan doen, wanneer begint dat precies?" Ik probeer de afgelopen vijf jaar af te bouwen, maar dat lukt me maar slecht. ■

Slagwerkkraant.nl/swkplus

• Drummerstalk-interview met Aldridge